

Jewish Political Thought #2

Hashem's Power and Human Power - Tehillim 124

א שִׁיר הַמַּעֲלוֹת, לְדָוִד: לוֹלֵי יְהוָה, שְׁהֵיחָה לָנוּ-- יֵאמֶר-נָא, יִשְׂרָאֵל.	1 A Song of Ascents; of David. 'If it had not been the LORD who was for us', let Israel now say;
ב לוֹלֵי יְהוָה, שְׁהֵיחָה לָנוּ-- בְּקוּם עָלֵינוּ אָדָם.	2 'If it had not been the LORD who was for us, when men rose up against us,
ג אָזֵי, חַיִּים בְּלַעֲוֵנוּ-- בְּחָרוֹת אָפָם בָּנוּ.	3 Then they had swallowed us up alive, when their wrath was kindled against us;
ד אָזֵי, הַמַּיִם שָׁטְפוּנוּ-- נַחֲלָה, עָבַר עַל- נַפְשֵׁנוּ.	4 Then the waters had overwhelmed us, the stream had gone over our soul;
ה אָזֵי, עָבַר עַל-נַפְשֵׁנוּ-- הַמַּיִם, הַיַּדּוּנִים.	5 Then the waters had gone over our soul

Mishneh Pirkei Avot 2:3 ב משנה ג

רבי חנינא סגן הכהנים אומר הוי מתפלל בשלומה של מלכות שאלמלא מוראה איש את רעהו חיים בלעו
Rabbi Hanina the deputy of the priests would say, 'one should pray for the welfare of the state, for were it not for the fear of it each man would swallow his fellow alive'.

Commentary of Rabbi Menachem HaMeiri (1249-1315, Provence) to Avot 2:3

רבי חנינא סגן הכהנים אומר כו' אחר שהזהירו הנה בכבוד החכמים ומוראם הודיע זה החכם דצריך לצרף כבוד השלטונים ומוראם ולהוסיף בה עד שיתפלל בשלומם שהנהגת בני אדם אמנם היא חלוקה לשני חלקין הנהגה תורית והיא המסורה לחכמים והנהגה מדינית והיא המסורה לשלטונים ולשופטים וכשתחסר הנהגת החכמים אמנם לא תחסר הנהגת המדינית בכך אבל כשיחסר המדינית יחסרו שתיהן דכל שאין שם מוראת מלכות כל אחד מתיירא מחברו להנכל ולהתגולל עליו וכל זמנו יבהלוהו טרדותיו בהשתדלות הצלתו והוא שהפליג בו להתפלל עליה ולא סוף דבר במלכות ישראל אלא אפילו בשל אומות העולם שהרי אפילו התורה רמזה לנו בהקרבת ע' פרים של חג ודרשו בו כנגד ע' אומות

After the Mishna has informed us of the necessary respect for the sages, this sage teaches us that we must also respect and fear the ruling authority to the extent that we pray for their welfare. For the necessary leadership of society is twofold: the religious (Toranit) leadership which is given to the sages, and the political leadership which is given to the political authority. And although the latter can exist without the former, the former cannot exist without the latter.

For in any place where there is not the fear of the authority, each man is fearful of his fellow that he will take advantage of him and overpower him. And all of one's effort is taken up with fear and the effort of self-preservation... And this was said not only regarding a Jewish polity yet also about those of other nations. And at this does the Torah hint regarding the seventy sacrifices of the festival which is explain to mean, in correspondence with the seventy nations of the world.

Moreinu HaRambam

Religion Serves The State, The State Serves Religion

Moreh Nevuchim, Part III, Chapter 27 – The Dual Nature of Divine Law

The Law as a whole aims at two things; the welfare of the soul and the welfare of the body. As for the welfare of the soul, it consists in the multitude's acquiring correct opinions corresponding to their respective capacity... As for the welfare of the body, it comes about by the improvement of their ways of living with one another. Between these two aims, the welfare of the soul is undoubtedly the greater one, while the welfare of the body is prior in nature and in time. In other words the first aim can only be achieved after achieving the second one. ... For a man cannot represent to himself an intelligible thought if he is in pain or is very hungry or thirsty or is hot or is very cold. The true Law then, which as we have already made clear is unique - namely the Law of Moses our Master - has come to bring us both perfections.

The Rambam's Vision of a King

1. ספר המצוות לרמב"ם מצות עשה קעג

והמצוה הקע"ג היא שצונו למנות עלינו מלך מישראל יקבץ כל אומתינו וינהיגנו. והוא אמרו ית' (שם יז) שום תשים עליך מלך. וכבר קדם לנו (מ' כ ולק' קפח) לשונם בספרי שלש מצות נצטוו ישראל בכניסתן לארץ למנות להם מלך ולבנות להם בית הבחירה ולהכריע זרעו שלעמלק. ולשון ספרי ג"כ שום תשים עליך מלך מצות עשה. ובא בפירוש (ספרי, מתני' סנה' כב א וש"נ) שאמרו שום תשים עליך מלך שתהא אימתו מוטלת עליך ושייאמן בו מהכבוד והגדולה והמעלה התכלית האחרון שאין למעלה ממנה עד שתהיה מדרגתו אצלנו יותר גדולה ממדרגת הנביא משאר הנביאים שיהיו בדורו. ובבאור אמרו (הוריות יג א) מלך קודם לנביא. וכל זמן שיצוה המלך הזה צווי שלא יהיה סותר מצוה מן התורה הנה אנחנו חייבים לשמוע מצותו ומי שיעבור על מצותו ולא ישמע אליו הנה מותר למלך להרגו בכל עניין שירצה וכמו שאמרו אבותינו על עצמם (יהושע א) כל איש אשר ימרה את פיך ולא ישמע אל דברך לכל אשר תצונו יומת. וכל מורד במלכות יהיה מי שיהיה דמו מותר למלך שהוקם על פי התורה.

And this mitzvah is the command to appoint a king who will gather our people and lead us. As is written, 'You shall surely appoint a king over yourselves'. As is written in the Sifri, 'Israel are commanded three things upon entry into the land: to appoint a king, to build the Temple, and to wipe out Amalek'. And the Sifri explains that his fear should be upon you, to instill honour and awe of him. For his status is elevated above all else, the awe and respect in which he is to be held is higher even than that of a prophet, as is written in (Horayot 13a), 'The king takes precedence over the Navi'. And anything that the king commands, as long as it does not contradict the Torah, we are obligated to listen to his command, and one who violates his command, the king is within his rights to execute....

2. רמב"ם הלכות מלכים פרק ג הלכה א

בעת שישב המלך על כסא מלכותו, כותב לו ספר תורה לעצמו יתר על הספר שהניחו לו אבותיו, ומגיהו מספר העזרה על פי בית דין של שבעים ואחד, אם לא הניחו לו אבותיו או שנאבד כותב שני ספרי תורה, אחד מניחו בבית גנזיו שהוא מצווה בו ככל אחד מישראל, והשני לא יזוז מלפניו, אלא בעת שיכנס לבית הכסא, או לבית המרחץ, או למקום שאין ראוי לקריאה, יוצא למלחמה והוא עמו, נכנס והוא עמו, יושב בדין והוא עמו, מיסב והוא נגדו שנאמר והיתה עמו וקרא בו כל ימי חייו.

3. רמב"ם הלכות מלכים פרק ד הלכה - The King's Power and Goals

כל הארץ שכובש הרי היא שלו ונותן לעבדיו ולאנשי המלחמה כפי מה שירצה, ומניח לעצמו כפי מה שירצה, ובכל אלו הדברים דינו דין, ובכל יהיו מעשיו לשם שמים, ותהיה מגמתו ומחשבתו להרים דת האמת, ולמלאות העולם צדק, ולשבור זרוע הרשעים ולהלחם מלחמות ה', שאין ממליכין מלך תחלה אלא לעשות משפט ומלחמות, שנאמר ושפטנו מלכנו ויצא לפנינו ונלחם את מלחמותינו.

All the land which the King conquers is his. And he may give it to his servants and his men of war as he wishes or keep it for himself. And in all of these matters, his word is law. And all of his actions must be for the sake of heaven; his aim and thought must be to raise the true religion and fill the world with justice, and break the strength of the wicked and to fight the wars of God.

4. רמב"ם הלכות רוצח ושמירת הנפש פרק ב הלכה ד - ה

וכל אלו הרצחנים וכיוצא בהן שאינן מחוייבים מיתת בית דין אם רצה מלך ישראל להרגם בדין המלכות ותקנת העולם הרשות בידו, וכן אם ראו בית דין להרוג אותן בהוראת שעה אם היתה השעה צריכה לכך הרי יש להם רשות כפי מה שיראו.

הרי שלא הרגם המלך ולא היתה השעה צריכה לחזק הדבר הרי בית דין חייבין מכל מקום להכותם מכה רבה הקרובה למיתה ולאסור אותן במצור ובמצוק שנים רבות ולצערן בכל מיני צער כדי להפחיד ולאיים על שאר הרשעים שלא יהיה להם הדבר לפוקה ולמכשול לבב ויאמר הריני מסבב להרוג אויבי כדרך שעשה פלוני ואפטר.

The Possibilities of What It Means To Be A King

5. רמב"ם הלכות סנהדרין פרק ב הלכה ה - The Kings of Israel

מלכי בית דוד אף על פי שאין מושיבין אותם בסנהדרין יושבין ודנים הם את העם, ודנים אותם אם יש עליהן דין, אבל מלכי ישראל אין דנין ואין דנין אותם לפי שאין נכנעים לדברי תורה שמא תבא מהן תקלה.

6. רמב"ם הלכות מלכים פרק ג הלכה ז

כבר ביארנו שמלכי בית דוד דנין אותן ומעידין עליהן אבל מלכי ישראל גזרו חכמים שלא ידון ולא דנין אותו, ולא מעיד ולא מעידין עליו, מפני שלבן גס בהן ויבא מן הדבר תקלה והפסד על הדת.

7. Kings Of Bet David – see above sources 2 and 3

8. רמב"ם הלכות מלכים פרק יא הלכה ג - The Ideal King / Mashiach

ואל יעלה על דעתך שהמלך המשיח צריך לעשות אותות ומופתים ומחדש דברים בעולם או מחיה מתים וכיוצא בדברים אלו, אין הדבר כך, שהרי רבי עקיבא חכם גדול מחכמי משנה היה, והוא היה נושא כליו של בן כוזיבא המלך, והוא היה אומר עליו שהוא המלך המשיח, ודימה הוא וכל חכמי דורו שהוא המלך המשיח, עד שנהרג בעונות, כיון שנהרג נודע להם שאינו, ולא שאלו ממנו חכמים לא אות ולא מופת, ועיקר הדברים ככה הן, שהתורה הזאת חוקיה ומשפטיה לעולם ולעולמי עולמים, ואין מוסיפין עליהן ולא גורעין מהן, וכל המוסיף או גורע או שגלה פנים בתורה והוציא הדברים של מצוות מפשוטן הרי זה בודאי רשע ואפיקורוס. +/השגת הראב"ד/ אל יעלה על דעתך וכו', א"א והלא בן כוזיבא היה אומר אנא הוא מלכא משיחא ושלחו חכמים לבדקו אי מורח ודאין או לא וכיון דלא עביד הכי קטלוהו. +

The Final Halachot of Mishneh Torah

9. רמב"ם הלכות מלכים פרק יב A Post-Political World?

הלכה ד

לא נתאוו החכמים והנביאים ימות המשיח, לא כדי שישלטו על כל העולם, ולא כדי שירדו בעכו"ם, ולא כדי שינשאו אותם העמים, ולא כדי לאכול ולשתות ולשמוח, אלא כדי שיהיו פנויין בתורה וחכמתה, ולא יהיה להם נוגש ומבטל, כדי שיזכו לחיי העולם הבא, כמו שביארנו בהלכות תשובה.

הלכה ה

ובאותו הזמן לא יהיה שם לא רעב ולא מלחמה, ולא קנאה ותחרות, שהטובה תהיה מושפעת הרבה, וכל המעדנים מצויין כעפר, ולא יהיה עסק כל העולם אלא לדעת את ה' בלבד, ולפיכך יהיו ישראל חכמים גדולים ויודעים דברים הסתומים וישיגו דעת בוראם כפי כח האדם, שנאמר כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים. נשלמו הלכות מלכים והחבור כולו, ברוך שאמר והיה העולם בפרטו ובכללו. נגמר ספר ארבעה עשר והוא ספר שופטים, הלכותיו חמש, ופרקיו אחד ושמונים: הלכות סנהדרין ששה ועשרים פרקים, הלכות עדות שנים ועשרים פרקים, הלכות ממרים שבעה פרקים, הלכות אבל ארבעה עשר פרקים, הלכות מלכים שנים עשר פרקים. כל הלכות הספר בכללו שלשה ושמונים, והפרקים תתקפ"ב. תם ונשלם שבח לאל בורא עולם.